

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΗΗΝΩΣΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 170

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2018

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Λτδ, Λάρνακα

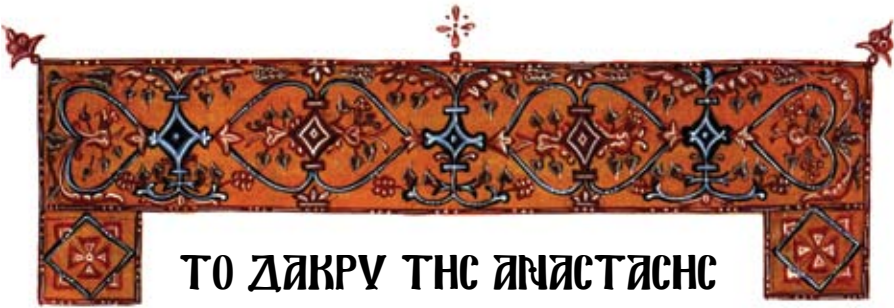
ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Ἦχος πλ. δ'

Εὐλογητός εἶ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαγήνεύσας· φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Ἄξιος δοξολογίας εἶσαι, Χριστέ ὁ Θεός μας, ἐσύ πού ἀνέδειξες σοφότατους τοὺς ἀπλούς ψαράδες, στέλνοντας σ' αὐτούς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κάτω στὴ γῆ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ μέσω αὐτῶν (μὲ τὸ κήρυγμά τους δηλαδή) σαγήνεψες στὴ συνέχεια ὅλη τὴν οἰκουμένη· δοξολογικὸ ὕμνο (ἄρμόζει πράγματι νά) ἀναπέμψουμε σ' ἐσένα, φιλάνθρωπε. ❖

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Πεντηκοστή, Μοναχοῦ Μωυσῆ Ἁγιορείτη, Ἡσυχαστήριον Ἁγίας Τριάδος.

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Γιώργου Κυπριανού

Η πλέον κοινή όμολογία όλων τῶν ἀνθρώπων, ὅλης τῆς γῆς καί ὅλων τῶν ἐποχῶν εἶναι ἡ παρουσία τοῦ πόνου στή ζωή μας. Ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι φτιαγμένος γιά τήν εὐτυχία, τή χαρά, τήν εὐεξία, τή δημιουργικότητα, τήν κοινωνικότητα, τήν ἐπικοινωνία καί γενικά τό χαμόγελο καί τό φῶς, ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ζωή του ἐν πολλοῖς χαρακτηρίζεται καί δαπανᾶται στή διαχείριση τοῦ πόνου, τῶν δύσκολων καταστάσεων καί θλιβερῶν γεγονότων, μία σκιά τήν σκεπάζει καί ἕνα πέπλο τήν κρατᾶ καθηλωμένη. Ἀκόμα καί ἡ σοφία τῆς Ἁγίας Γραφῆς τό ὁμολογεῖ «αἱ ἡμέραι τῶν ἐτῶν ἡμῶν ἐν αὐτοῖς ἑβδομήκοντα ἔτη, ἐάν δέ ἐν δυναστείαις, ὀγδοήκοντα ἔτη, καί τό πλεῖον αὐτῶν κόπος καί πόνος» (Ψαλμ. 89). Οἱ χαρούμενες στιγμές εἶναι μετρημένες, ἔστω κι ἂν εἶναι ὄντως ἱκανές νά κρατήσουν ἔντονη τήν ἐπιθυμία γιά συνέχιση τῆς ζωῆς.

Καί τό ἐρώτημα προβάλλει ἀδήριτα καί ἀμείλικτα. Γιατί; Γιατί ὁ πόνος τῆς οἰκουμένης. Ἄς ἐστιάσουμε στό Χριστό. Εἶναι ὁ Θεός ἐπί τῆς γῆς. Ζεῖ καί πορεύεται σ' αὐτή τή ζωή ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἐπίγειας παρουσίας του ἐν πόνῳ. Διωγμένος, προσβεβλημένος, προδομένος, ἐμπαιγμένος, μαρτυρούμενος, βασανισμένος, ἐσταυρωμένος. Μήπως μέ αὐτή τή βιωτή του θέλει ὁ Κύριος νά μᾶς στείλει ἕνα μήνυμα; Εἰδικά

άν αναλογιστοῦμε ὅτι «διήλθε εὐεργετῶν και ἰώμενος», θεραπεύοντας και ἀνασταίνοντας. Πού σημαίνει ὅτι, ὅταν θέλει ὁ Θεός αἶρει τόν πόνο και τή δυσκολία. Πού σημαίνει ὅτι, ὅταν δέν τό κάνει, δέν εἶναι ἐπειδή δέν μπορεῖ, ἀλλά ἐπειδή δέν εἶναι στό σχέδιο και θέλημά Του. Και τό μοναδικό και τέλειο θέλημα τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι ἡ ἴαση ἢ ἡ λύση τῶν προβλημάτων και τῶν δυσκολιῶν, ἀλλά ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας, ἡ αἰώνιά μας πορεία, ἡ ἀπόκτηση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Πέρα ἀπό τά πιό πάνω, περισσότερο ἀπό κάθε στιγμή και πτυχή τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ ἕνα εἶναι τό γεγονός, τό ὅποιο δίνει ἀπάντηση και διέξοδο στό ἐρώτημα τοῦ οἰκουμενικοῦ πόνου. Και δέν εἶναι τά Πάθη και ὁ Σταυρός, τά ὅποια ἐκούσια ὑπέμεινε. Δέν εἶναι οὔτε αὐτή ἡ ἴδια ἡ Γέννησή Του, ἡ ὅποια εἶναι μήνυμα και μάθημα ταπεινώσεως και ἐλευθερίας. Οὔτε ἀκόμα και ἡ ζωή τῆς Θεομήτορος, τῆς ὁποίας μπορεῖ τήν καρδιά νά διεπέρασε ρομφαία, εἶχε ὅμως στέρεο και ἀκλόνητο τό βλέμμα και τήν προσοχή της στήν Ἀνάσταση. Τήν ἀπάντηση τή δίνει μία και μόνο στιγμή, μία ἐλάχιστη ἀναφορά σέ ὅλες τίς γραμμές και λέξεις τῆς Ἀγίας Γραφῆς. «Ἐδάκρυσεν ὁ Ἰησοῦς». Ἦταν λίγες στιγμές πρὶν ἀναστήσει τό Λάζαρο, ὅταν ἡ Μαρία, ἡ ἀδελφή του, προσέγγισε τόν Κύριο μέσα σέ λυγμούς και παρακάλια. Και ὁ Χριστός ταραχτήκε, συγκινήθηκε και ἀπό τά μάτια του κύλησαν τά δάκρυα τῆς συμπόνιας τῆς Μαρίας και ὅλης τῆς οἰκουμένης. Στή συνέχεια καταργεῖ τό θάνατο. Ὡστόσο, πονεῖ και ὁ ἴδιος γιά τόν κόσμο τοῦ θανάτου, τόν κόσμο τῆς φθορᾶς και τῆς ἀμαρτίας. Ἔτσι, ὁ Θεός τῆς χριστιανοσύνης εἶναι Θεός δακρύων, ἔντονης συμμετοχῆς στόν

πόνο τοῦ ἄλλου, μέ ἔντονη τήν ἐλπίδα τῆς Ἀνάστασης. Ἄς ἀποτελέσει, λοιπόν, τό σημεῖο αὐτό τήν ἀπάντηση στό αἰώνιο κραυγαλέο καί ἀδήριτο γιατί ὄλων τῶν πονεμένων. Τό δάκρυ τοῦ Θεανθρώπου τῆς Ἀνάστασης. ❖

ΤΟ ΣΥΓΧΩΡΗΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀρχιμ. Ἐφραίμ Βατοπαιδινού

Τό συγχωρητικό πνεῦμα μαρτυρεῖ ἀγάπη καί ταπείνωση. Δέν συγχωρεῖ ὁ ἐγωιστής, γιατί δέν ἔχει στήν καρδιά του ἀγάπη. Ὁ ἐγωισμός δέν ἀφήνει στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου χῶρο γιά νά μπορέσει νά συγχωρήσει τόν πλησίον. Πολύ περισσότερο, βέβαια, δέν μπορεῖ νά συγχωρήσει τόν ἐχθρό του. Καί ὅμως αὐτή εἶναι ἡ ἀληθινή χριστιανική ἀγάπη, ἡ ἀγάπη πού συγχωρεῖ καί τούς ἐχθρούς. ❖

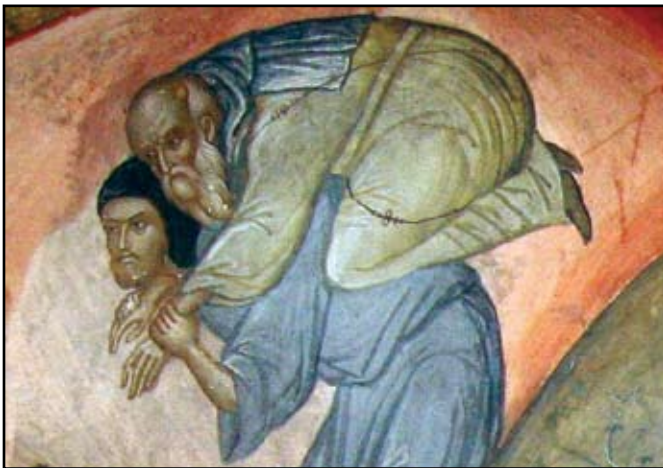

ΘΑ ΣΕ ΚΟΥΒΑΛΗΣΩ ...

Μητροπολίτη Anthony Bloom

Θυγχωρῶ... κάνω χῶρο στήν καρδιά μου νά χωρέσω μέ σένα, μέ τόν ἄλλο, μέ τόν ἄλλο... Κάνω χῶρο νά χωρέσουμε μαζί. Συγχωρῶ, σημαίνει βλέπω τόν ἄλλο ὅπως εἶναι, μέ τήν ἁμαρτία του καί τήν ἀνυπόφορη πλευρά του, μέ ὅλα τά βαρίδια του καί τά ἐλαττώματά του, καί λέω:

- *Θά σέ κουβαλήσω, ὅπως ἕνα σταυρό, θά σέ κουβαλήσω μέχρι τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, εἴτε τό θέλεις εἴτε ὄχι. Καί εἴτε εἶσαι καλός εἴτε εἶσαι κακός, θά σέ κουβαλήσω στούς ὤμους μου, θά σέ φέρω μπροστά στόν Κύριο καί θά πῶ: Κύριε, ὅλη μου τή ζωή κουβάλησα αὐτόν τόν ἄνθρωπο, γιατί φοβόμουνα μήπως χαθεῖ. Τώρα εἶναι δικό σου τό θέμα νά τόν συγχωρήσεις, στό ὄνομα τῆς δικῆς μου συγχώρεσης, μέ τό Ἄπειρο Ἐλεός Σου, καί νά τόν δεχθεῖς στήν ἀγκαλιά τῆς Ἀγάπης Σου! ❖*

ΤΑ ΗΗΗΥΗΑΤΑ

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Ξοῦμε στήν ἐποχή τῆς πληροφορικῆς, μέ τίς πολλές γνώσεις νά μπαίνουν στή ζωή μας ὡς λύσεις προβλημάτων, ὡς εἰδήσεις, ὡς μαθήματα συμπεριφορᾶς. Γνώσεις ἀληθινές, ἀληθοφανεῖς, διαστρεβλωμένες, ψεύτικες. Πληροφορίες, ἐπικοινωνίες, ἀνοίγματα.

Κι ὅμως, τόση μοναξιά... Ὁ ἄλλος δέν εἶναι δίπλα σου, δέ σ' ἀγγίζει, δέν ἀκούει τά κτυπήματα τῆς καρδιάς σου. Ἀλλά δέν εἶναι μόνο ἡ ἀπόσταση πού τόν ξωμακραίνει. Εἶναι κι ἡ διάθεση. Αἰσθάνεσαι πῶς δέ θέλει νά μοιραστεῖ μαζί σου τήν ἐπιτυχία, τόν πόνο, τή δυσκολία, τήν ἀγωνία σου. Πῶς τότε θ' ἀνοίξεις τήν καρδιά σου; Πῶς θά τήν ἐκθέσεις στό... διαδίκτυο; Γι' αὐτό σιωπᾶς ἢ ... ψεύδεσαι: «Ὅλα καλά! Εἶμαι καλά!».

Τά πιά πάνω προκαλοῦν ἀπογοήτευση. Ὑπερβάλλω ἄραγε; Δέ μεταφέρω σωστά τή γύρω μας ἀτμόσφαιρα; Μακάρι νά κάνω λάθος καί νά μήν κρίνω σωστά! Βέβαια, κανείς δέν μπορεῖ νά ἰσχυριστεῖ ὅτι δέν ὑπάρχουν κι οἱ περιπτώσεις τοῦ πραγματικοῦ ἐνδιαφέροντος, τῆς ἀληθινῆς κοινωνίας. Ἀσφαλῶς μποροῦμε νά συναντήσουμε καί σήμερα γνήσιους φίλους, ἀνθρώπους πού ὄντως σύν-χαίρουν καί σύν-λυποῦνται. Ἡ πλειοψηφία ὅμως;

Τί κι ἂν ἑκατομμύρια SMS στέλλονται καθημερινά παγκόσμια; Τί κι ἂν τά Facebooks ἔγιναν ἡ ἡμερήσια καί νυκτε-

ρινή μας ἐφημερίδα; Τί κι ἂν τά ποικίλα μέσα ἐπικοινωνίας, μαζικῆς ἢ ἀτομικῆς, κατάκλυσαν τή γῆ μας; Αὐτό πού ζητᾶ ἡ ψυχή καί τό σῶμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου εἶναι τό μοίρασμα τῆς ζωῆς. Τότε βρίσκει τή φύση του, πορεύεται μέ ἡρεμία καί σιγουριά, βαδίζει εὐχαριστιακά.

Δέν ἔχω κάτι νά προτείνω, συγχωρέστε με. Ἀλλά διατυπώνω τούς προβληματισμούς μου πού, ὅμως, δέν ἀφοροῦν ὅλους, ἀλλά αὐτούς πού ἡ μοναξιά τούς συντρίβει. Οὔτε θέλω νά πῶ «ὑπάρχει ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία Του πού ἀναπληρῶνει ὅλες τίς ἐλλείψεις, πού λύνει ὅλα τά προβλήματα». Πράγματι, ἔτσι εἶναι, ἂν ὄντως λειτουργεῖ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὡς οἰκογένεια τοῦ οὐράνιου Πατέρα. Γιατί τότε ἡ Ἐκκλησία, πού συγκεκριμενοποιεῖται σέ κοινότητα προσώπων, θά εἶναι γιά τούς ἀνθρώπους ὁ χῶρος κι ὁ τρόπος πού θά ὑπάρχει τό πρόσωπο μέ τ' ὄνομά του καί ὄχι ἕνα ἄτομο - νούμερο. Θά ἔναι ἡ δυνατότητα ν' ἀναδείξει τά χαρίσματά του, προσφέροντας τόν ἑαυτό του, τίς δυνάμεις καί τό χρόνο του γιά χάρη τῶν ἄλλων. Θά εἶναι, ἀκόμα, ἡ εὐκαιρία νά μοιραστεῖ τή ζωή του μέ τούς ἄλλους πού ἔχουν τήν ἴδια ἀνάγκη. Τότε, τά ὅποια μηνύματα θά στέλλει δέν θά προσπαθοῦν νά ἀντικαθιστοῦν, ἀναπόφευκτα μέ ἀποτυχία, τήν κοινωνία τῶν προσώπων, ἀλλά θά συμπληρώνουν αὐτό πού

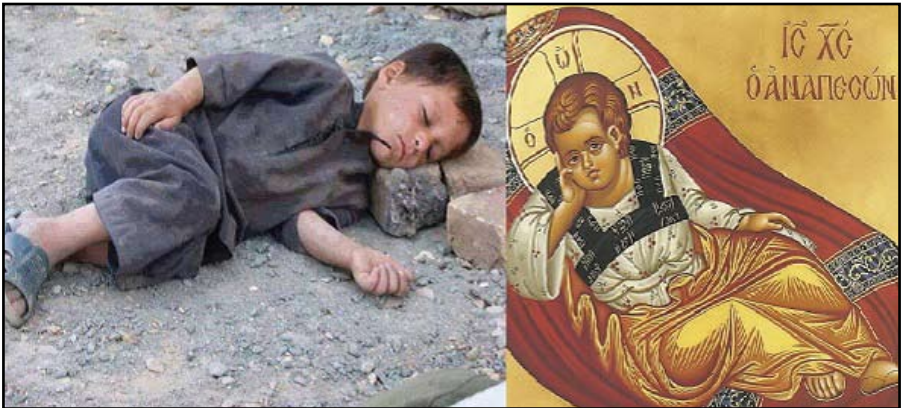

πραγματοποιήθηκε στή σωματική παρουσία, τήν «ένότητα τῆς πίστεως ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφ.4,3), δηλαδή τήν ένότητα στήν κοινή πίστη, μέ μία καρδιά, μέ τόν ἀκατάλυτο σύνδεσμο τῆς ἀγάπης πού φέρνει τήν μεταξύ μας καί μέσα μας εἰρήνη.

Ἄν σήμερα οἱ νέοι λένε «πιστεύω στό Θεό ἀλλά ὄχι στήν Ἐκκλησία», εἶναι γιατί φαίνεται πώς ἡ Ἐκκλησία δέ λειτουργεῖ σωστά, δέν ἐμφανίζεται στόν κόσμο αὐτό πού ἀληθινά εἶναι: Ἐν Χριστῷ κοινωνία τῶν προσώπων. Ὅλα τ' ἄλλα δέν εἶναι ἡ οὐσία της ἀλλά τό κάλυμμά της. Ἀλλοίμονο, βέβαια, ἂν τό κάλυμμα καλύψει τήν οὐσία σέ τέτοιο σημεῖο πού νά τήν ἐξαφανίσει στά μάτια τῶν ἀνθρώπων. Ἄδικα, τότε, οἱ ἄνθρωποι νιώθουν μόνοι;

Κι ὅμως, τήν ἀλλαγὴ δέν τήν κάνουν τά πλήθη οὔτε οἱ νόμοι, ἀλλά οἱ καρδιές πού ἀναζητοῦν καί τολμοῦν νά μεταβοῦν ἀπό τό σκοτάδι στό Φῶς κι ἀπό τό θάνατο στή Ζωή. ❖

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

Καρδιά σας! Προετοιμάστε τήν καρδιά σας για τό Θεό! Θυσιάστε την για τό Θεό καί ἐκεῖ μέσα, σάν σέ θυσιαστήριο, λατρεύετε Αὐτόν, τηρεῖτε τό Νόμο τοῦ Θεοῦ, ἐνώστε τήν καρδιά σας μέ τό Θεό καί ὄλα τά ἄλλα θά ἀκολουθοῦν, θά οἰακίζονται ἀπό τήν καρδιά. Πηδαλιούχος τῆς καρδιᾶς δέν εἶναι αὐτός πού κρατάει μία ἀκτίνα τοῦ πηδαλίου, ἀλλά αὐτός πού κρατάει τόν ἀξονα τοῦ πηδαλίου. Ἡ καρδιά μας εἶναι ὁ ἀξονας τῆς ὑπάρξεώς μας! ❖

ΣΥΝΗΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΤΟΥ ἈΛΛΟΥ

Χριστουπόλεως Μακαρίου

Θάνατος εἶναι ἕνα τραγικό γεγονός ἀκόμη καί για τοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας. Ἐξάλλου κι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός πόνεσε. Δάκρυσε μπροστά στοῦ μνήμα τοῦ φίλου Του Λαζάρου. Γιατί οὐσιαστικά βρέθηκε ἀντιμέτωπος μέ τό γεγονός τοῦ θανάτου. Καί ἐνώ θά μπορούσε νά καθησυχάσει τίς ἀδελφές, τοὺς συγγενεῖς καί τοὺς φίλους τοῦ κεκοιμημένου Λαζάρου, λέγοντάς τους ὠραῖα λόγια, δέν τό ἔκανε. Δέν ἔκανε αὐτό τό ὁποῖο ἐπιχειροῦμε ἐμεῖς πρός τοὺς ἄλλους, για νά παρηγορήσουμε καί νά παρηγορηθοῦμε. Τό μόνο πού ἔκανε ἦταν νά δακρῦσει καί νά σιωπήσει. ❖

ΟΤΑΝ Ο ΘΕΟΣ ΑΠΟΣΥΡΕΤΑΙ

π. Βαρνάβα Γιαγκου

Σσχυρίζεται ο σημερινός άνθρωπος ότι οι σχέσεις του είναι αληθινές, αλλά σχέσεις που δεν δοκιμάζονται στον πόνο και την άρνηση, δεν είναι αληθινές σχέσεις.

Ο Κύριος, λοιπόν, γνωρίζει πολύ καλά πώς τό αληθινό γεννᾶται μέσα από τον πόνο, γνωρίζει πολύ καλά πώς ή γόνιμη περίοδος κατά την οποία καρποφορεί πνευματικά ή καρδιά του ανθρώπου, είναι εκείνη της λεγομένης Θεοεγκατάλειψης που μᾶς ἀρνεῖται ο Θεός, όταν αῖρει τή Χάρη Του από ἐμᾶς, γιά νά δοκιμασθεῖ ή καρδιά μας καί νά καλλιεργηθεῖ ή ἐλευθερία μας.

Όταν μᾶς δίνει ἕνα δῶρο ο Χριστός, εἶναι ἐξασφαλισμένο ὅτι τό δῶρο θά δώσει τούς καρπούς που ἐμπεριέχει, ιδίως ἐάν ὑπάρξει καί ή ἐποχή της πνευματικῆς ξηρότητας, ἐποχή στήν ὁποία ὁ προσευχόμενος ἐπιμένει μέ ἐδραία τήν πίστη του καί «ἐκβιάζει» τό Θεό. Εἶναι οἱ στιγμές που γεννᾶται πλέον ή πνευματική γνώση στον ἄνθρωπο μέ συνείδηση δογματική, μέ συνείδηση πνευματική. Διότι μπορεῖ νά ἔχουμε λάβει δῶρα ἀπό τό Θεό, ἀλλά ἴσως αὐτά τά δῶρα νά μήν τά ἔχουμε συνειδητοποιήσει, οὕτως ὥστε νά τά ἀξιοποιήσουμε στον ἀγώνα της πνευματικῆς ἐνηλικίωσης.

Η πνευματική ἐνηλικίωση, ὁ πνευματικός τοκετός του ἄνθρώπου συντελεῖται ὅταν μας ἀρνεῖται ο Θεός τά δῶρα Του, ἀλλά ἐμεῖς ἐπιμένουμε νά Τόν ζητοῦμε. Αὐτός ὁ ἐσω-

τερικός, πνευματικός πόνος, τόν ὁποῖο ἀγνοεῖ ὁ σημερινός ἄνθρωπος τῆς ἐκκοσμίκευσης πού κρίνει τά πράγματα κατά τά φαινόμενα, ἀπωθεῖται.

Δέν μᾶς μορφώνουν τά βιβλία, δέν μᾶς μορφώνουν ἀκόμη καί τά ἴδια τά Μυστήρια, ἄν ὁ ἄνθρωπος δέν μπεῖ σέ αὐτό τό ἀσκητικό φρόνημα. Ἀσκητικό φρόνημα σημαίνει νά σταυρώσω τίς ἐπιθυμίες καί πίσω ἀπό ἐκεῖ πού ὑπάρχει ἀπελπισία, νά γεννηθεῖ ἐλπίδα. Ἀπό τήν ἀπελπισία ἀκόμη καί τότε πού νομίζουμε ὅτι ὁ Θεός μᾶς ἀρνεῖται, ἀπό αὐτή τήν ἄρνηση νά γεννηθεῖ μέσα μας δυνατότητα προσευχῆς.

Ὁ ἄνθρωπος ὁμως θέλει τά πράγματα ἔτοιμα, θέλει τά δῶρα τοῦ Θεοῦ ἐξασφαλισμένα καί μετῶ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἄλλων κατά τό βαθμό πού τοῦ ἱκανοποιοῦνται τά μεταπτωτικά αἰτήματα καί χατίρια.

Μία σχέση ἡ ὁποία δέν ἔχει περάσει καί μέσα ἀπό τόν πόνο τῆς ἄρνησης, δέν μπορεῖ νά γίνει ἀληθινή σχέση. Μέ αὐτή τήν ἔννοια, ζοῦμε μία Ἐκκλησία πού θέλει νά ἀρνεῖται τό Σταυρό, πού θέλει νά πορεύεται μετ' ἀνέσεως στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἀλλά, ὅταν πορεύεσαι μέ ἀνεση στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, χωρίς τήν αἴσθηση τοῦ Σταυροῦ, καί τόν Παράδεισο νά σοῦ χαρίσουν δέν θά τόν ὑποψιαστεῖς, δέν θά τόν ἀναγνωρίσεις.

Αὐτή εἶναι ἡ ὁδός τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά φθάσει στή γνώση. Αὐτά πού λέγονται «εἴμαστε οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ὁ ἐκλεκτός λαός τοῦ Θεοῦ, εἴμαστε

ή Ὁρθοδοξία πού στηρίζει τό ἔθνος κτλ» εἶναι λόγια χωρίς ἀντίκρουσμα, ἂν δέν συνυπάρχουν μέ ὅσα εἰπώθηκαν παραπάνω. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι δεκανίκι κανενός ἔθνους, δέν εἶναι δεκανίκι καμιᾶς κοινωνικῆς ομάδας, ἡ Ἐκκλησία δέν θέλει ὀπαδούς, δέν θέλει ἀριθμούς. Γνωρίζει μόνο τήν ὁδὸ τῆς μετανοίας. Μετάνοια συντελεῖται, ἐάν αισθανθοῦμε ὅτι χάσαμε τό Χριστό ἀπό τήν καρδιά μας.

Ἡ ἀναφορά τῆς μετανοίας μας δέν εἶναι γιά νά μᾶς ἀναγνωρίσει ὁ κόσμος, ἀλλά γιά νά ἐνσωματωθοῦμε στό Χριστό. Στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει ὅλη ἡ Οἰκουμένη, δέν εἶναι ὁ κόσμος κομματιασμένος σέ κοινωνικές ομάδες καί ἔθνη.

Αὐτή ἡ ἐκπτώσή μας, ἡ ἰδεολογικοποίηση τῆς Ἐκκλησίας, ὁ συντηρητισμός ἢ ὁ φιλελευθερισμός, ἡ ἰδεοληψία τῆς θεολογίας μας καί ὄχι ἡ πρακτική τῆς ἐπώδυνης διαδικασίας ἀναζήτησης τοῦ Χριστοῦ, πού συμβαίνει μέσα στή καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, μαρτυρεῖ ἀκριβῶς τό σύμπτωμα τῆς ἐκκοσμίκευσης τῆς Ἐκκλησίας. ❖

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΙΟΥΔΑΣ Ο ΘΕΛΔΕΛΦΟΣ

π. Χριστόδουλου Χριστοδούλου

Θ ἅγιος Ἀπόστολος Ἰούδας ἦταν ἀδελφός τοῦ Ἰακώβου, τοῦ Ἰωσήφ καί τοῦ Σίμωνος, ἦταν δηλαδή γιός τοῦ Ἰωσήφ ἀπό τόν πρῶτο γάμο του. Ἀποκαλοῦνταν γιά τόν λόγο αὐτό «ἀδελφός» τοῦ Κυρίου.¹ Συναριθμούμενος μεταξύ τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων, ἀκολούθησε τό Χριστό κατά τό κήρυγμά Του στήν Γαλιλαία καί Ἰουδαία. Μετά τήν Πεντηκοστή, ἔχοντας λάβει τό

Ἅγιον Πνεῦμα καί κινούμενος ἀπό θεῖο ζήλο, ὁ Ἰούδας κήρυξε τό Εὐαγγέλιο μέχρι τή Μεσοποταμία. Φώτισε τίς ψυχές μέ τόν λόγο του καί ἐπίτελεσε θαύματα μέ τήν προσευχή του, γιά νά δώσει μαρτυρία ὅτι πράγματι ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ ἦταν μαζί του. Συνέχισε τίς περιοδεῖες του μέχρι τήν Ἀρμενία καί, φθάνοντας στό ὄρος Ἀραράτ, ἀπαγχονίσθηκε καί τοξεύθηκε ἀπό τούς εἰδωλολάτρες, κερδίζοντας τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου.

Στήν Ἐπιστολή του, ἡ ὁποία πολύ νωρίς συμπεριλήφθηκε μεταξύ τῶν κανονικῶν βιβλίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὁ ἅγιος

Ἀπόστολος Ἰούδας στιγματίζει τούς ψευδοδιδασκάλους καί τούς αίρετικούς πού λάμβαναν μέρος στίς συνάξεις τῶν χριστιανῶν γιά νά διαδίδουν τίς πλάνες τους. Ἡ ἔκλυτη διαγωγή τους ἦταν ἡ καλύτερη ἀπόδειξη τῆς πλάνης τους καί ὁ Ἀπόστολος, ἀναγγέλλοντας ὅτι θά τιμωρηθοῦν ἀπό τό Θεό, συνιστᾶ στούς πιστούς νά ἀντιστέκονται στερεωμένοι στήν ἀληθινή Πίστη ὅπως τούς παραδόθηκε ἀπό τούς Ἀποστόλους. Οἰκοδομημένοι μέ τόν τρόπο αὐτό, προσευχόμενοι ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καί διαφυλάσσοντας τήν ἀγάπη, οἱ χριστιανοί θά μπορέσουν, ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, νά λάβουν τήν χάρη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ γιά τήν αἰώνια ζωή.

Ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει τόν ἅγιον Ἰούδα στίς 19 Ἰουνίου. Παρεκκλήσιο πρὸς τιμή τοῦ ἁγίου Ἰούδα τοῦ Θαδδαίου ὑπάρχει στόν περίβολο τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Σάββα στα Λειβάδια.

1. Ὁ ἅγιος Λουκᾶς (6, 6) τόν ἀναφέρει μεταξύ τῶν Δώδεκα, ὡς «Ἰούδαν Ἰακώβου», ἐνῶ ὁ ἅγιος Ματθαῖος (10, 3) ὀνομάζει στήν θέση του τόν Θαδδαῖο καί φαίνεται νά τόν διακρίνει ἀπό τόν Ἰούδα τόν «ἀδελφό τοῦ Κυρίου». Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού μερικές φορές συγχέεται μέ τόν Ἀπόστολο Θαδδαῖο [21 Αὐγ.] πού κήρυξε τό Εὐαγγέλιο στήν Ἔδεσσα. ❖

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ

Παναγιώτη Άβραάμ

Πετροχελίδα

πετρόκτιστο καμπαναριό
σταματημένα σήμαντρα.

Κερήθρες δίχως μέλι

καί οί μελισσοκόμοι τους;

Τρεῖς ἅγιοι

πού στόριζαν κονίσματα

Χαρίτωνα, Βαρνάβας, Στέφανος,

ὀνόματα

πού τραγουδοῦν σ' ἓνα φλιτζάνι τοῦ καφέ

γερόντοι μεσαρίτες

μές στά προσφυγικά καφεενεδάκια.

1983

